

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Janem Čížkem ve věci

žalobce: **I. B.,**
státní příslušník Moldavské republiky,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1, Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 8. 2020, č. j. CPR-39593-2/ČJ-2019-930310-V234, o správním vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soud vyrozumívá účastníky o tom, že jednání ve věci samé nařízené na den 26. 10. 2020 v 9:00 se nekoná.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaná změnila rozhodnutí Policie České

republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 9. 2019, č. j. KRPS-217076-21/ČJ-2019-010026-KUL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak že se původní výrok „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ nahrazuje výrokem „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ Ve zbytku žalovaná prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 2 zákona o pobytu cizinců stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice. Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek konstatovala, že správní orgán I. stupně věc po skutkové i právní stránce správně posoudil, a to na základě jednoznačných podkladů obsažených ve správním spisu, a přiléhavě je podřadil pod § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Pouze v části výroku stanoví počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se správní orgán I. stupně dopustil nesrozumitelnosti. V návaznosti na změnu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců totiž již nelze počátek této doby vázat na pozbytí oprávnění pobytu na území České republiky, nýbrž na uplynutí doby k vycestování z území Evropské unie, neboť právě z něj se cizinec vyhošťuje. V tomto směru žalovaná prvostupňové rozhodnutí změnila. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že dne 7. 8. 2019 byl žalobce kontrolován při pobytové kontrole na staveništi rodinného domu v P., kde minimálně čtyři dny před tímto datem vykonával pomocné, resp. klempířské práce a nebyl schopen předložit povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu či modrou kartu. Do České republiky žalobce přicestoval podle záznamu v cestovním dokladu dne 14. 5. 2019 a podle svých slov za práci. Na stavbě přespával v maringotce a pracoval od 7 do 17 hodin, odměnu mu vyplácel jeho krajan R. každý den po práci ve výši 90-100 Kč za hodinu. Práci mu přidělovali ostatní zaměstnanci a k práci používal věci ze stavby. Podle žalované není pochyb o tom, že jeho činnost naplňuje znaky závislé práce, nikoli – jak tvrdí žalobce – „jednorázové brigády“ nenaplňující znak soustavnosti, znak závislosti a podřízenosti zaměstnavateli. Dále žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně posuzoval, zda není prvostupňové rozhodnutí nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a zda nebude představovat nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dospěl k tomu, že nikoliv. Žalobce v řízení neuvedl nic, co by o tom svědčilo. Žalobcovo vycestování je možné, neboť pochází z bezpečné země ve smyslu vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“) a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vstaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Stanovisko Ministerstva vnitra nebylo podle názoru

žalované třeba opatřovat. Délka doby správního vyhoštění nepřekračuje zákonné rozpětí a je v prvostupňovém rozhodnutí dostatečně odůvodněna.

3. Žalobce obecně namítl, že žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále namítl, že se vůbec nedopustil výkonu práce na území České republiky bez příslušného povolení. Jeho činnost na stavbě totiž zákonné znaky závislé práce nenaplňovala. Jednalo se pouze o jednorázovou brigádu, takže nebyl naplněn znak soustavnosti. Dále se nezjistilo, kdo by měl být zaměstnavatelem žalobce, nebyl tedy naplněn ani znak závislosti a podřízenosti. Konečně žalobce napadl závěr žalované, že je jeho vycestování do Moldavska možné. V jeho vlasti totiž panuje katastrofální ekonomická situace a pro civilní obyvatelstvo tam není bezpečno (např. se množí případy vražd). Moldavsko je nedemokratickou zemí a současný proruský prezident Igor Dodon utlačuje protiruské aktivisty, mezi něž patří i žalobce. Žalovaná podle žalobce pochybila tím, že si neopatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti jeho vycestování.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě stručně uvedla, že žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové je už jednou vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž odkázala. Navrhla zamítnutí žaloby.
5. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 7. 8. 2019 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou při práci na stavbě rodinného domu v P. v ulici B., kde pracoval jako pomocný dělník. Poté, co se zjistilo, že nemá povolení k zaměstnání, byl zajištěn. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval dne 14. 5. 2019 za prací a chtěl zde zůstat po dobu platnosti pobytu na základě biometrického pasu. Poslední čtyři dny bydlel v maringotce na stavbě, kde vykonával klempířské práce. Komu pozemek patří, neví, neměl uzavřenu žádnou smlouvu, práci mu zadávali ostatní dělníci a odměnu mu vyplácel Moldavan jménem R., a to každý den po pracovní době, která trvala od 7 do 17 hodin. Pracovní pomůcky byly k dispozici na stavbě, oblečení měl žalobce vlastní. Žalobci nebylo známo, že pro výkon práce v České republice potřebuje pracovní povolení. Na přímý dotaz žalobce uvedl, že se do Moldavska (v protokolu je chybně uváděno Moldávie), kde také žije celá jeho rodina, může a chce vrátit; nic mu tam nehrozí a žádné závazky v České republice nemá. Součástí spisu je dále sdělení Úřadu práce České republiky ze dne 12. 8. 2019, podle něž nemá žalobce vydáno žádné povolení k zaměstnání. Dne 16. 9. 2019 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim.
6. Dne 22. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl totiž na území České republiky po čtyři dny až do 7. 8. 2019 zaměstnán jako pomocný dělník (klempíř) na stavbě – vykonával činnost za předem sjednanou odměnu pro jiného ve vztahu podřízenosti, neboť měl určenou pracovní dobu, druh i místo práce. Přitom podle sdělení Úřadu práce České republiky neměl povolení k zaměstnání. Dále se správní orgán I. stupně zabýval otázkou, zda vyhoštění nepředstavuje zásah do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zda není nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Přitom vycházel z toho, že zde žalobce pobýval jen 2 měsíce a sám uvedl, že nemá v České republice žádné vazby. Je zdravý, soběstačný a schopný se o sebe postarat.

Z žalobcovy strany se sice jedná o první porušení právních předpisů, ale k ukončení protiprávního jednání nedošlo z jeho vlastní vůle. Správní vyhoštění v délce 6 měsíců je tedy přiměřené a ve vycestování žalobce nebrání žádná překážka, ani žalobce žádnou netvrdil.

7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, přičemž odvolací námitky jsou shodné s žalobními body. Žalovaná k podanému odvolání změnila výrok prvostupňového rozhodnutí (viz bod 1 tohoto rozsudku). Odůvodnění napadeného rozhodnutí je rekapitulováno v bodě 2 tohoto rozsudku.
8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny zákonem požadované formální náležitosti. Přistoupil tedy k jejímu věcnému projednání. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž je přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. O věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání. Žalovaný s takovým postupem souhlasil již v podání ze dne 1. 9. 2020. Žalobce, resp. jeho zástupce původně v podání ze dne 14. 9. 2020 na nařízení jednání trval, po jeho nařízení však zástupce podáním ze dne 30. 9. 2020 (doručeným soudu až dne 19. 10. 2020) sdělil, že s ohledem na kolizi s jiným soudním jednáním (což ovšem nedoložil) již na nařízení jednání netrvá a „*souhlasí s projednáním žaloby v neveřejném zasedání*“. Uvedené (dlužno dodat nepřesné) vyjádření zástupce žalobce soud vykládá z hlediska jeho obsahu jako dodatečný souhlas žalobce s tím, aby ve věci samé rozhodl bez jednání. Žalobce tak akceptoval, že již nebude mít možnost se k věci samé ústně vyjádřit. Za dané situace tedy soud z důvodu změny stanoviska žalobce postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a s ohledem na zásadu hospodárnosti rovněž zrušil jednání nařízené na 26. 10. 2020, o čemž zároveň vyrozumívá účastníky řízení.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
11. Obecná tvrzení žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu nepovažuje soud za žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit*

svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto nezabýval samostatně, nýbrž jen ve spojení s ostatními dostatečně konkretizovanými žalobními body.

12. Řádným žalobním bodem žalobce namítl, že se čtyřdenní práci na stavbě nedopustil výkonu nelegální práce, protože jeho práce nebyla soustavná, naopak měla povahu jednorázové brigády. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013 - 35, bod 22, soustavnost je jedním z pojmových znaků závislé práce. Tento znak spočívá v první řadě v odlišení soustavné práce zaměstnance pro zaměstnavatele od jednorázové či příležitostné (úplatné či bezúplatné) pomoci nebo od běžné společenské služby, resp. laskavosti. V takových případech totiž – na rozdíl od práce soustavné – nemůže mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vzniknout vztah závislosti. Rovněž také platí, že právní předpisy sloužící k postihu nelegální práce nemají za cíl likvidovat existující společenskou realitu, do níž pochopitelně patří sousedská výpomoc podle okolností třeba i za drobnou úplatu (srov. body 27 a 28 citovaného rozsudku). To však není případ právě posuzované věci.
13. Správní orgány přijaly tvrzení žalobce, že v době, kdy byl zajištěn policejní hlídkou, pracoval na stavbě v P. čtyři dny. Tomu, že práce byla sjednána jen na několik dní, by mohlo nasvědčovat i tvrzení žalobce (byť ničím nedoložené) uvedené při výslechu dne 7. 8. 2019, že chtěl hned dalšího dne (tedy 8. 8.) odcestovat zpět do Moldavska, neboť chtěl v České republice pobývat pouze po dobu, kterou mu umožňuje jeho biometrický pas (tato devadesátidenní doba by s ohledem na to, že žalobce přicestoval dne 14. 5., končila dne 12. 8.). To však neznamená, že se nemohlo jednat o závislou práci, protože samotná (v dané věci relativně krátká) délka doby, na kterou byla práce sjednána a po kterou byla skutečně vykonávána, ještě nesvědčí o pravé povaze pracovního vztahu (minimální délka trvání pracovněprávního vztahu není zákonem stanovena). K určení toho, zda se jednalo o závislou či jen jednorázovou práci, je důležité, co bylo skutečně mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem, jímž byl podle tvrzení žalobce patrně Moldavan jménem Ruslan, ujednáno (srov. body 25 a 26 citovaného rozsudku). V první řadě tedy není důvodná žalobní námitka, že není jasné, kdo měl tímto zaměstnavatelem být. Dále třeba uvést, že sám žalobce při výslechu uvedl, že měl s Ruslanem ústní dohodu, že bude dostávat 90-100 Kč za hodinu, *a to každý den po práci*. Už samotná tato dohoda svědčí o tom, že práce nebyla sjednána jednorázově, nýbrž na na více než jeden den. Znak soustavnosti byl tedy podle soudu naplněn. I ostatní znaky závislé práce ve smyslu § 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, má soud za naplněné. Žalobce na stavbě pracoval osobně, podle pokynů, které dostával od ostatních pracovníků, využíval k tomu nástroje, jež byly k dispozici na pracovišti, a dostával za to sjednanou odměnu. Ve vztahu k zaměstnavateli se bezesporu nacházel ve vztahu podřízenosti, neboť měl určenou pracovní

dobu, druh i místo práce. Soud proto uzavírá, že žalobce vykonával závislou práci. Jeho námitka, že tomu tak nebylo, je nedůvodná.

14. Dále žalobce namítá, že žalovaná pochybila tím, že si neopatřila závazné stanovisko Ministerstva vnitra k jeho vycestování.
15. Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není policie povinna si v řízení o správním vyhoštění cizince vyžádat závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti jeho vycestování, v případě, že cizinec pochází z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 tohoto zákona. Tato právní úprava je účinná od 31. 7. 2019; do té doby měla policie povinnost toto závazné stanovisko vyžádat v řízení o správním vyhoštění vždy (resp. s výjimkou správního vyhoštění cizince na hraničním přechodu).
16. Podle § 4 bod 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. se za evropskou bezpečnou třetí zemi pokládá Moldavsko, s výjimkou Podněstří.
17. Řízení o správním vyhoštění žalobce bylo zahájeno dne 7. 8. 2019, policie tedy podle nového (a v té době již účinného) znění § 120a zákona o pobytu cizinců nebyla povinna opatřit stanovisko Ministerstva vnitra za kumulativního naplnění dvou podmínek, a to že a) žalobce pochází z bezpečné země původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. a b) neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven skutečnému nebezpečí.
18. Jde-li o první podmínku, žalobce pochází z Moldavska, konkrétně z obce H. v okrese Anenii Noi. Tato obec se sice nachází v těsné blízkosti faktické (byť nikým neuznané) hranice Podněstří (asi X km vzdálené město T./B. se již nachází na území tohoto samozvaného státu), jeho součástí nicméně není. Žalobce ostatně nic takového netvrdil, naopak z jeho vyjádření vyplývá, že pochází z té části území Moldavska, která je pod kontrolou centrální vlády, proti které se také vymezoval.
19. Jde-li o druhou podmínku, která se týká žalobcových tvrzení stran skutečného nebezpečí, které mu má v zemi původu hrozit, konstatuje soud, že při výsledku dne 7. 8. 2019 o možném nebezpečí neuvedl nic. Správní orgánu I. stupně se jej přitom výslovně dotázal, zda v Moldavsku probíhal či probíhá válečný konflikt a zda mu po návratu do vlasti hrozí nějaké problémy. Výslovně se dotázal na hrozící mučení, trest smrti, nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, případně jiné vážné nebezpečí. Na tyto přímé dotazy odpověděl žalobce negativně a naopak uvedl, že se do Moldavska vrátit chce. Tvrzení o nemožnosti vycestování jsou obsažena až v odvolání sepsaném zástupcem žalobce a obsahově jsou zcela shodná s tím, co žalobce uvedl v žalobě – velmi špatná ekonomická a politická situace v Moldavsku a individuální situace žalobce, který je údajně „protiruským aktivistou“.
20. Žalovaná tato tvrzení v napadeném rozhodnutí zrekapitulovala, vyjádřila se k nim však jen zcela stručně, a to způsobem, který hraničí s nepřezkoumatelností. Uvedla pouze, že žalobce pochází z bezpečné země původu a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí; není tedy třeba závazné stanovisko Ministerstva vnitra opatřit. Na žalobcem vznesená tvrzení již konkrétněji nereagovala.
21. Soud proto zvažoval, zda vypořádání s tvrzeními žalobce ze strany žalované je dostatečné. V této souvislosti je však podstatné, že tvrzení žalobce o možném nebezpečí jsou jen zcela obecná a navíc ničím nepodložená. Soud připomíná, že Moldavsko (resp. podstatná část jeho území, z něhož pochází i žalobce) je vyhláškou č. 328/2015 Sb. řazeno mezi evropské

bezpečné třetí země. Obecné zkoumání poměrů v žalobcově vlasti proto proběhlo v rámci procesu přijímání této vyhlášky a zařazování jednotlivých států do seznamu bezpečných zemí, což sice nezabavuje soud povinnosti zkoumat individuální situaci žalobce, nicméně jde o indikátor, že pouhá státní příslušnost žalobce nezavádá příčinu k detailnímu zkoumání existence překážek vycestování. Soud pokládá za nepravděpodobné, že by na seznam bezpečných zemí byl zařazen stát, v němž by panovala po ekonomické i politické stránce „katastrofální“ situace, jak tvrdí žalobce. Ke zpochybnění tohoto statusu Moldavska by bylo zapotřebí tvrzení zcela konkrétní a dobře podložené, které by svědčilo o podstatné proměně tamních poměrů. I tvrzení žalobce o tom, že je „protiruským aktivistou“, kteří jsou pronásledováni „proruským prezidentem“ Igorem Dodonem, je zcela obecné a není ničím doloženo. Žalobce blíže neuvádí, jakou podobu mají aktivity „protiruských aktivistů“ a jak vypadá jejich pronásledování. Neuvádí ani nic k tomu, z jakých důvodů se osobně za protiruského aktivistu považuje, co konal a co mu hrozilo, případně zda již v minulosti v souvislosti s takovými aktivitami utrpěl nějakou újmu. Současně je třeba vzít v potaz, že žalobce při výslechu dne 7. 8. 2019 existenci jakéhokoli nebezpečí spontánně odmítl. Tvrzení obsažená až v odvolání se soudu v tomto světle jeví jako účelová.

22. Žalované lze sice vytknout, že se blíže nezabývala konkrétními skutečnostmi, jež žalobce uvedl v odvolání o možném nebezpečí, které mu údajně v případě návratu hrozí. Nicméně za situace, kdy žalobcova obecná a nekonkretizovaná tvrzení skutečně nesvědčí o tom, že by v zemi svého původu mohl být vystaven skutečnému nebezpečí, ob stojí i obecné úvahy a závěry, jež žalovaná vyjádřila v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Způsob, jakým se žalovaná s tvrzením žalobce vypořádala, je však hraniční. Jediným důvodem, proč soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, je naprostá obecnost a nepodloženost žalobcových tvrzení. Za daných okolností proto lze aprobovat obecný závěr žalované o tom, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, aniž by bylo třeba skutečnosti uvedené žalobce detailněji hodnotit. To však platí pouze pro tento svými okolnostmi výjimečný případ.
23. Obecně soud žalovanou důrazně upozorňuje, že v situaci, kdy právní úprava stanoví policii povinnost opatřit stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince pocházejícího z bezpečné země až v návaznosti na to, zda cizinec uvede relevantní tvrzení o hrozícím skutečném nebezpečí, je třeba, aby na taková tvrzení správní orgány dostatečným způsobem reagovaly, a pokud dospějí k závěru, že závazné stanovisko není třeba opatřovat, zároveň samy zdůvodnily, proč mají za to, že cizincem uvedené konkrétní skutečnosti nesvědčí o tom, že by mohl být v případě návratu vystaven skutečnému nebezpečí. Dále je třeba důrazně trvat na tom, aby se správní orgán I. stupně při výslechu cizince vždy výslovně dotázal, zda mu v případě vyhoštění do země původu hrozí skutečné nebezpečí spočívající v mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání, a případně i dalšími cílenými dotazy reagoval na podaná tvrzení, tak aby byla i cizinci neznalému českého práva vždy dána příležitost včas uplatnit případná relevantní tvrzení o možném skutečném nebezpečí. (Posledně uvedené však soud zmiňuje pouze jako obecné doporučení, neboť správní orgán I. stupně to v řízení o žalobcově vyhoštění správně učinil.)
24. Soud uzavírá, že zcela obecná tvrzení žalobce uvedená v odvolání i žalobě nebyla způsobilá založit povinnost správních orgánů opatřit stanovisko Ministerstva vnitra k jeho vycestování. Námitka je nedůvodná.

25. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. října 2020

Mgr. Jan Čížek, v. r.
soudce